

[Birte Weiss]

steren også sagde det, naturligvis ikke tilfældet, og jeg vil afvise forslaget med præcis de samme argumenter, som ministeren benyttede.

Øllgaard (V):

Ja, den debat om radio/TV, vi skal have i dag, er jo ikke ny. Vi har set disse forslag før, og derfor vil vore direkte kommentarer til dem være få og nogenlunde de samme som dem, vi tidligere har anført.

Det er imidlertid vor opfattelse, at det bliver stadig mere påkrævet, at vi får disse vore debatter omsat i praksis, så vi får det nuværende monopol brudt. Vi finder det mere og mere nødvendigt, at der løbende består flere muligheder for behandling af stoffet. Der kunne nævnes masser af eksempler på, at det ville have været gunstigt, om bestemte begivenhedsforløb var blevet dækket af indbyrdes helt uafhængige hold af reportere. Derfor har vi i venstre vore tanker og forslag om etablering af Danmarks uafhængige Radio.

Der er enkeltheder i de foreliggende forslag, vi ser på med en vis interesse, men vi mener ikke, at forslagene egner sig til gennemførelse, som de foreligger. Vi tror ikke, at den rette løsning på vort alsidighedsproblem består i det, de konservative foreslår, nemlig at åbne sluserne for koncessioner på kommerciel basis. Der vil i øvrigt næppe være forretningsmæssig basis for sådanne koncessioner i større antal, højst basis for filialer.

På den anden side er det utopi, om nogen tror, at vi bliver fri for reklamer i radio og TV; to tredjedele af landets befolkning har jo rent faktisk allerede reklame-TV, og der kommer helt bestemt mere til med den voldsomme teknologiske udvikling, som hastigt er på vej. Med lyslederkabler, mikroprocessorer, og hvad det nu alt sammen hedder, åbner der sig nogle uanede muligheder, som er lige oppe over, på godt og ondt – mest godt – hvis altså vi bærer os fornuftigt ad. Kunsten bliver at få alt det taget i brug på fornuftig måde.

Jeg tolker velvilligt de to forslag, vi behandler her i dag, som bestræbelser for at skabe rammer, hvori de nye muligheder kan udfolde sig. Det, vi her taler om, er skam et særdeles væsentligt politisk område. Det er virkelig vigtigt, at vi ikke begiver os ind i

forbud, afskærmninger og påbud m.v. alene af forhåndsskræk for alt det nye, der er på vej.

Nogle vil over for de nye teknologiske muligheder foretrække statsmonopolagtige tilstande, hvad angår produktion og distribution af mediestof, med andre ord en udbygning af det system, vi kører med nu. Vi er imod monopolagtige tilstande, for kvalitet forudsætter konkurrence og valgmuligheder, også konkurrence og valgmuligheder af helt uventet art og især på produktionssiden. Konkurrence er en af de meget vigtige forudsætninger for løbende forbedringer af kvaliteten; udfordringer skal der til.

Den politiske opgave bliver derfor at få de nye elektroniske mediemuligheder integreret i det eksisterende samfundssystem på en sådan måde, at vi drager den nytte af dem, vi kan, og giver rigelig plads til konkurrencen og alsidigheden, og så må vi forsigtigt gardere os mod de muligheder for misbrug, som jo da består.

Med andre ord bliver den politiske opgave at skabe rammer, inden for hvilke de foreliggende muligheder kan bringes til udfoldelse. Det bør derimod ikke blive politikernes opgave at blande sig styrende i, hvordan folk vil bruge disse muligheder. Nogle udviklingspessimister forudser frygtelige følger af de nyskabelser, der er på vej på massemedieområderne. Jeg deler ikke denne frygt, selv om jeg vel ser nogle farer i det nye; jeg tror snarere, at den nye teknologi vil betyde udfordringer og forbedringer af de bestående medier.

De etablerede medier – og det vil jo sige film, aviser m.v. – vil hver især af disse nye udfordringer blive tvunget til at gøre det bedre, de særlig egner sig til, og dermed opstår der et samspil med en tidstens til øget interesse for det kvalitetsmæssigt bedre. Hvis den teori holder, er der i de nye elektroniske medier i virkeligheden muligheder for at udvirke en kvalitetsforbedring på en række områder, vel at mærke hvis dette folketingsarbejde sørger for de rette vide, brede lovgivningsrammer.

Jeg vil gerne tolke intentionerne bag både det konservative forslag og CD-forslaget som værende intentioner i retning af mere vide lovrammer, men jeg mener langt fra, at forslagene er ideelle.